

Michael Grant en
Katherine Applegate

EVE & ADAM

En toen schiep het meisje een jongen

Uit het Engels vertaald
door Maria Postema

Van Goor

voor
Jean Feiwel

vriendin
visionair
verantwoordelijke partij

ISBN 978 90 00 32105 6

NUR 285

© 2013 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
postbus 97, 3990 DB Houten

oorspronkelijke titel *Eve and Adam. And girl created boy...*
oorspronkelijke uitgave © 2012 Feiwel and Friends, an imprint of
MacMillan, New York

Dit boek is ook leverbaar als ebook: 978 90 00 32106 3

www.van-goor.nl
www.unieboekspectrum.nl
www.facebook.com/youngadultboeken
www.themichaelgrant.com

tekst Michael Grant en Katherine Applegate
vertaling Maria Postema
omslagontwerp Egmont en Erwin van Wanrooy
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Soest

Eve

Ik denk aan een appel op het moment dat de tram me raakt en mijn been afscheurt en mijn ribben verbrijzeld worden en mijn arm mijn arm niet meer is maar iets onherkenbaars, nat en rood.

Een appel. Hij lag in een kraam op de boerenmarkt bij Powell Street. Hij viel me op omdat hij zo uit de toon viel, een uitdagend rode bol in een zee van dofgroene granny smiths.

Als je doodgaat – en dat besef ik terwijl ik als een gewonde vogel door de lucht buitel – hoor je aan de liefde te denken. En als je niet aan de liefde denkt, zou je op z'n minst je zonden moeten tellen of je moeten afvragen waarom je niet gewoon bij het stoplicht bent overgestoken.

Maar je hoort niet aan een appel te denken.

Ik registreer de piepende remmen en de kreten van afschuw voor ik de stoep raak. Ik luister hoe mijn botten breken en versplinteren. Het is geen onaangenaam geluid, verfijnder dan ik had verwacht. Het doet me denken aan het bamboe windorgel op onze patio.

Ik word omringd door een haag van benen. Tussen de pezige

kuiten van een fietskoerier door zie ik nog net het ALLEEN VAN-
DAAG 30% KORTING-bord bij de Lady Foot Locker.

Ik hoor nu aan de liefde te denken, niet aan appels, en zeker niet aan een nieuw paar Nikes, en dan denk ik helemaal nergens meer aan omdat ik het te druk heb met gillen.

Ik doe mijn ogen open en het licht verblindt me. Ik weet dat ik dood ben, want in de film is er altijd een tunnel vol licht voordat iemand de pijp uit gaat.

‘Evening? Wakker blijven, meisje. Evening? Toffe naam. Kijk me aan, Evening. Je bent in het ziekenhuis. Wie moeten we bellen?’

De pijn slaat me neer en ik besef dat ik toch niet dood ben, al zou ik wel erg graag dood willen zijn, want dan zou ik misschien kunnen ademen in plaats van gillen.

‘Evening? Word je Eve genoemd of Evening?’

Er zweeft iets wits met rode strepen boven me, als een wolk bij zonsondergang. Het duwt en prikt en mompelt. Daar is er nog een, en nog een. Ze zijn bars maar vasthoudend, die wolken. Ze praten in flarden. Gebroken, net zoals ikzelf gebroken ben. *Vitale delen. Klaarmaken. Op de hoogte brengen. Toestemming. Erg.*

‘Evening? Wie moeten we bellen?’

‘Kijk in haar telefoon. Wie heeft haar mobiel, verdorie?’

‘Die konden ze niet vinden. Alleen haar schoolpas.’

‘Hoe heet je moeder, lieverd? Of je vader?’

‘Mijn vader is dood,’ zeg ik, maar het komt eruit als een oorverdovend gekreun, een lied waarvan ik niet wist dat ik het kon zingen. Grappig eigenlijk, want ik zing altijd zo vals als een kraai. Een mager zesje kreeg ik bij muzikles, en dat was puur uit medelijden. Maar hier lig ik opeens uit volle borst te zingen.

Het zou zo fijn zijn om nu te sterven. Mijn vader en ik, met z'n tweetjes, zonder dit.

OK 2 is klaar. Geen tijd. Nu nu nu.

Ik lig vastgepind als een opgeprikte vlinder en toch beweeg ik; ik vlieg langs de rood met witte wolken. Ik wist niet dat ik kon vliegen. Wat weet ik vanmiddag veel dingen die ik vanochtend nog niet wist.

‘Evening? Eve? Noem eens een naam, lieverd.’

Ik probeer terug te gaan naar vanochtend, voordat ik wist dat wolken konden praten, voordat ik wist dat een onbekende het druppelende stompje van je eigen been kon oprapen.

Wat moet ik ermee doen? vroeg hij.

‘Mijn moeder heet Terra Spiker,’ zing ik.

De wolken zijn even stil en dan vlieg ik de kamer met het felle licht uit.

Ik kom bij in een ruzie. De man begint net te borrelen, de vrouw is al aan de kook.

Ze staan buiten mijn gezichtsveld, achter een lelijk groen gordijn. Ik wil doen wat ik altijd doe als mijn ouders ruziemen, namelijk mijn oordopjes dieper in mijn oren stoppen en het volume op standje hersendoof zetten, maar er klopt iets niet. Mijn rechterarm doet niet wat ik wil en als ik met mijn linkerhand mijn oor aanraak ontdek ik een dik verband rond mijn hoofd. Er groeien ook opeens slangetjes uit mijn armen en neus.

‘Het is mijn dochter,’ zegt de vrouw, ‘en als ik zeg dat ze weggaat, gaat ze weg.’

‘Luister nou, alstublieft. Als u haar meeneemt heeft uw dochter straks nog maar één been.’

De man smeekt en ik besef dat het mijn vader niet is omdat (a) mijn vader geen smeker was maar eerder een pruil, en (b) mijn vader dood is.

‘Ik heb uitstekende voorzieningen en de beste medische staf die er te krijgen is.’ De vrouw onderstreept haar woorden met

een dramatische zucht. Het handelsmerk van mijn moeder, die zucht.

‘Ze ligt in kritieke toestand op de intensive care na een operatie van veertien uur. De kans is groot dat ze dat been verliest en u wilt haar verpláátsen? Waarom, in vredesnaam? Is dat handiger? Zijn uw lakens van betere kwaliteit? Of wat?’

Ik voel me best goed, een beetje zweverig en ver weg, maar die man, van wie ik besloten heb dat het een arts is, doet nogal paniekerig over mijn been, dat zich, nu ik erover nadenk, niet veel beter lijkt te gedragen dan mijn arm.

Ik moet hem eigenlijk geruststellen en ervoor zorgen dat mijn moeder hem niet meer lastigvalt – als ze zo doet kun je je het beste terugtrekken en hergroeperen –, maar dat gaat niet met die slang in mijn keel.

‘Ik laat deze patiënt niet gaan,’ zegt de arts, ‘onder geen enkele voorwaarde.’

Geen antwoord. Mijn moeder is de koningin der pijnlijke stiltes.

‘Weet u,’ vraagt ze uiteindelijk, ‘hoe de nieuwe vleugel van dit ziekenhuis heet, dokter?’

Weer een stilte. De apparaten waaraan ik ben vastgeketend gonzen tevreden.

‘Dat is het Spiker Neurogenetica Paviljoen,’ zegt de dokter dan, en opeens klinkt hij verslagen. Of misschien mist hij zijn afspraak op de golfbaan.

‘Er staat een ambulance klaar,’ zegt mijn moeder. Schaak, mat. ‘Ik ga ervan uit dat u alle papieren invult.’

‘Als ze doodgaat is het uw schuld.’

Zijn woordkeus zit me blijkbaar niet lekker, want mijn machines beginnen te blèren als een goedkoop autoalarm.

‘Evening?’ Mijn moeder snelt naar me toe. Oorbellen van Tiffany’s, Bulgari-parfum, Chanel-pakje. Mama, de *casual friday*-variant.

‘Lieverd, maak je maar geen zorgen,’ zegt ze. ‘Ik heb alles onder controle.’

Haar trillende stem verraadt haar. Mijn moeders stem trilt niet.

Ik probeer mijn hoofd een millimeter opzij te draaien en beseft dat ik me misschien toch niet zo goed voel. En dat autoalarm blijft ook maar loeien. De dokter mompelt iets over mijn been, of wat daarvan over is, en mijn moeder duwt haar hoofd in mijn kussen terwijl haar gelakte nagels zich in mijn schouder boren. Het zou zomaar kunnen dat ze aan het huilen is.

Ik heb zo’n vermoeden dat we allemaal aan het doordraaien zijn, maar dan voel ik een stevige druk op mijn andere schouder.

Het is een hand.

Ik volg het pad van hand naar arm naar nek naar hoofd, dit keer alleen met mijn ogen.

De hand zit vast aan een jongen.

‘Dr. Spiker,’ zegt hij, ‘ik breng haar wel naar de ambulance.’

Mijn moeder snuft in mijn pyjama. Ze komt overeind en gaat rechtop staan. Ze heeft alles weer Onder Controle.

‘Wat doe jij hier, Solo?’ snauwt ze.

‘Je hebt je mobiel en tas laten liggen na dat telefoontje over...’ Hij wijst met zijn kin in mijn richting. ‘Over het ongeluk. Ik ben in een van de Spiker-limo’s achter je aan gereden.’

Ik ken deze gast niet, en zijn naam trouwens ook niet – laten we wel wezen, wie heet er nou Solo? –, maar kennelijk werkt hij voor mijn moeder.

Hij kijkt naar me, langs de slangetjes en de paniek. Hij ziet er een beetje onverzorgd uit: te veel haar en te weinig scheerbeur-

ten. Hij is lang, met brede schouders, gespierd, blondachtig. Extreem blauwe ogen. Mijn eerste categorisering: een skater of surfer, zo'n type.

Ik zou het echt heel fijn vinden als hij zijn hand van mijn schouder haalde, want hij kent me niet en mijn persoonlijke ruimte wordt hier toch al aangetast door al die slangen en het in-fuus.

'Relax, Eve,' zegt hij tegen me, wat me enorm irriteert. De eerste zin die me te binnen schiet is *flikker op*, maar die zal ik nooit m'n strot uit kunnen krijgen omdat hij met een F begint.

Niet in de stemming om vrienden te maken.

In de stemming voor meer pijnstillers.

Bovendien noemt mijn moeder me Evening en mijn vrienden noemen me E.v. Maar niemand noemt me Eve. Dat komt er ook nog eens bij.

'Dr. Spiker, wilt u alstublieft nog eens overwegen om...' De stem van de dokter sterft weg.

'Hup, tijd om te verkassen,' zegt de gast die Solo heet. Hij is ongeveer net zo oud als ik, een jaar of zestien, zeventien misschien. Als hij voor m'n moeder werkt is hij óf stagiair, óf een wonderkind. 'Rijdt u mee in de ambulance, dr. Spiker?'

'Nee, zeg. Die zit vol met micro-organismen. Mijn chauffeur staat te wachten,' zegt mijn moeder. 'Ik moet nog wat mensen bellen en een ambulance lijkt me daar niet echt de geschikte plek voor. Ik zie je in het lab.'

De dokter zucht. Hij zet een schakelaar om en mijn apparaten worden stil.

Mijn moeder geeft me een kus op mijn slaap. 'Ik ga alles klaar-maken. Jij hoeft je nergens druk om te maken.'

Ik knipper met mijn ogen om te laten zien dat ik me inderdaad

nergens druk om maak. Niet met dat morfine-infuus dat alle scherpe randjes laat vervagen.

Solo geeft mijn moeder haar aktetas en telefoon. Ze verdwijnt uit beeld, maar ik hoor nog wel het felle getik van haar Jimmy Choos.

‘Trut,’ zegt de dokter als ze buiten gehoorsafstand is. ‘Ik ben het hier helemaal niet mee eens.’

‘Geen zorgen,’ zegt Solo.

Geen zorgen. Nee, voor jou niet, wijsneus. Ga weg. Praat niet tegen of over me. En haal je hand van mijn schouder, ik ben mis-selijk.

De dokter controleert een van de zakken van mijn infuus. ‘Juist,’ zegt hij tegen Solo. ‘Ben jij arts?’

Solo glimlacht een beetje. Een veelbetekende en een wat zelfgenoegzame blik. ‘Ik ben maar een gewone loopjongen, dokter.’

Solo pakt mijn rugzak en een tas waar mijn spullen in zijn gestopt. Opeens schiet me te binnen dat ik huiswerk heb voor biologie. Een serie opdrachten over de eerste wet van Mendel. *Als twee organismen zich seksueel voortplanten, erven hun nakomelingen willekeurig een van de twee allelen van elke ouder.*

Genetica. Ik hou van genetica, van de regels, de logica. Aislin, mijn beste vriendin, zegt dat dat komt doordat ik een control-freak ben. Zo moeder, zo dochter.

Ik heb een heleboel huiswerk, wil ik zeggen, maar iedereen is druk in de weer. Ik bedenk dat mijn biologieopdrachten op zich niet zo heel belangrijk zijn als ik doodga.

Volgens mij wordt doodgaan wel geaccepteerd als reden om je huiswerk niet te maken.

‘Alles komt goed,’ zegt Solo tegen me. ‘Voor je het weet ren je de tien kilometer weer.’

Ik probeer iets te zeggen. 'Ihhe ohh,' zeg ik.

Nope. Je kunt geen F zeggen met een slangetje in je mond.

Dan dringt het tot me door: hoe weet hij dat ik hardloop?

3

Solo

Zo. Dus dit is de dochter van de baas.

Ik had natuurlijk wel foto's van haar gezien. Je kunt niet in het kantoor van Terra Spiker komen zonder foto's van haar dochter te zien. Mijn lievelingsfoto is die waarop Eve over een finish komt, helemaal rood en bezweet, met een fantastische glimlach op haar gezicht.

Ik kijk even naar de brancard onder me. Er komen fikse blauwe plekken op onder haar ogen. Toch kun je nog goed zien dat ze op haar moeder lijkt. Hoge jukbeenderen, grote, diepliggende ogen. Lang en slank.

Maar daar houden de gelijkenissen ook wel mee op. Terra is echt een ijskoningin: witblond haar, kille grijze ogen. Eve... Eve is anders. Haar haar heeft gouden strepen van de zon en haar ogen hebben een warme bruine kleur.

Of tenminste, ik weet vrij zeker dat ze bruin zijn.

Op dit moment rollen ze alle kanten op.

Het is krap op het smalle bankje achter in de ambulance. Ik vlieg er bijna vanaf als we met loeiende sirene bij de eerste hulp vandaan scheuren.

Ik grijns. 'Plankgas!' roep ik tegen de chauffeur.

De dokter die aan de andere kant van Eves brancard zit, werpt me een doe-eens-normaalblik toe.

Ik weet dat het misschien raar is om dit leuk te vinden, maar kom op: met de sirene aan door de straten van San Francisco razen terwijl alle andere auto's voor ons aan de kant gaan? Te gek.

Bovendien komt het allemaal goed met Eve.

Denk ik.

Binnen een mum van tijd zijn we bij de brug. Dé brug. De Golden Gate Bridge, nog altijd de mooiste, ik krijg er nooit genoeg van. Soms fantaseer ik over hoe cool het zou zijn om op een longboard over de kabel te glijden. Ja, de kans is inderdaad groot dat je in een lange val een akelige dood tegemoet gaat. Maar tot het zover is, moet het geweldig zijn.

Ik plant mijn ellebogen op mijn knieën en probeer mijn schouders een beetje naar voren te duwen. Ik heb mooie schouders, dus waarom zou ik er dan niet mee pronken? Ik weet dat ze me ligt uit te checken. Prima, want ik check haar ook uit.

'Ah aaah aaaah!'

Plotseling gilt Eve het uit. Ze heeft pijn. Veel pijn. Misschien ligt ze me toch niet uit te checken.

'Doc,' zeg ik, 'kun je niet iets voor dat meisje doen?'

Hij buigt zich voorover om de slang van het infuus te controleren. Er zit een knik in en de vloeistof stroomt niet meer door. Hij hangt het slangetje recht en scheurt stukken witte tape af om het vast te plakken.

'Ze voelt zich zo weer beter.'

'Mooi,' zeg ik. Ik leun voorover zodat ze me kan horen. 'Ik heb gezegd dat hij je meer morfine moet geven,' zeg ik luid en langzaam.